

sel, új dolgokkal is találkozunk. Békefi nemcsak az egyező, hanem az eltérő vonásokat is feltünteti munkájában. Eltérés van sok helyt a sárospataki törvényektől a büntetések kiszabásában, a mi különben a változó idők szerint újjáalkotott debreczeni törvények szövegében is helyenként változik.

A gyakrabban előforduló büntetések esekély külömbiséggel itt is, ott is a következők: figyelmeztetés, intés, dorgálás, nyilvános megrovás, ünnepélyes bocsánat kérés, közös étkezésből kizárás, sententiák és zoltár-részletek betanulása, kártérítés, pénzbüntetés, becukás, megbotozás, hivatalvesztés, élelem megvonása, tanítványoktól való megfosztás, elbocsátás, kicsapás.

Új elnevezéssel találkozunk főként a debreczeni tanulók tisztségeinek, hivatalainak elősorolásánál. Ilyen új és érdekes hivatal volt pl. az *exploratoré*, a ki reggel és este a városi vendégeskedéseket tudakolta ki, hogy az énekes tanulókat oda vezesse. A XVIII. századi törvényekben még ilyen új hivatalnevekkel is találkozunk: *dispensor*, *provisor*; mindkettő az iskola anyagi ügyeinek vezetője. Új hivatal volt az *apparatoré* is, ki az előadás megkezdésére hívta föl a tanár figyelmét. A *culinarum inspector* pedig a konyhában ügyelt föl.

Ilyen érdekes elemekből van összeállítva Békefi két munkája, mely feltüntetett kettős oldalánál fogva — hogy t. i. a szöveg kritikai kiadása mellett, annak tudományos feldolgozását is adja — élvezhető és hasznos olvasmányt nyújt történetírónak és történet-kedvelőnek egyaránt.

A m. tud. akadémia pedig kiadásával a „Magyarországi tanulók külföldön“ kötetéhez mintegy kiegészítésül a kálvinisia iskolák két legnevezetesebbikének sok érdekes, már-már veszendőbe menő emlékét mentette meg az enyészettől.

Szűdeczky Béla.

KÜLÖNFÉLÉK.

Szász műkincsek a párisi kiállításon.

Az erdélyi szászok között, főkép a templomokban (tudvalevőleg) sok régi műkincs maradt fenn a régi századokból. A kőfallal kerített templom-erődök (a minő jóformán minden szász faluban van) nemcsak a népnek nyújtottak menedéket az ellenség ellen, de megoltalmazták legfőltettebb vagyonukat s első sorban a templomok kincseit. Ezeknek köszönhetőleg leginkább a szászok, hogy jobban megőrizhették régi műkincseiket, mint pl. a magyarok, vagy a maguk közt várat nem tűrő székelyek. A magyar vár aristokratikus, a szász a legdemokratikusabb intézmény, amaz egy úré, családé, emez a községé, a nép összességéé volt. A mi hegyen épült vár van köztük, az is „Bauernburg“ (paraszt-

vár) volt s úgy nevezik máig is, szemben a templomi erődökkel (Kirchen-castell), a mely szintén az egész egyházközségé volt és az máig is.

A párisi kiállítás magyar osztályának kormánybiztosa Lukács Béla a szász műkincsek kiválogatására egy szász és magyar tagokból álló vegyes bizottságot kért fel, melynek tagjai voltak részről *Szalay Imre*, min. tanácsos, a tört. bizottság elnöke, *Szádeczky Lajos* az erdélyi bizottság előadója s szász részről *Pildner Ferencz*, kőhalmi orsz. képviselő és *Osáki Mihály* a n.-szebeni Bruckenthal-múzeum igazgatója, a kikhez tanulmány czéljából önkéntesen csatlakozott még *Bauer Antal*, az ugodai kerület országgyűlési képviselője.

A bizottság okt. 2-án kezdette meg tanulmány körútját Nagy-Szebenben, a hol dr. *Müller Frigyes* ev. püspöknél tisztegett s megköszönte az elvi határozatot, hogy egyházak műkincseit a kiállításra átengedik. Azután felkeresték a gyűjteményeket és összeírták a kiállításra alkalmas anyagot.

Nagy-Szeben városa fegyvertára (az u. n. Rüstkammer) már az 1896. millenniumi kiállításon is gazdagon volt képviselve, 30 drb. fegyverrel, melyeken kívül most decoratív czélből a régi szász ispánok beiktatása alkalmával használt díszszászlók közül válogattunk ki egy néhányat s I. és II. Rákóczy György s Apafi Mihály fejedelmek zászlait és 6 drb tárcsapaizst, meg 6 drb lobogós hadi kopját.

A n.-szebeni ág. ev. templom műkincsei közül 12 darabot írtunk fel, melyek közt legértékesebb (3000 frtra becsültük) a Hann Sebestyén XVII. századi hírneves ötvös által készített *fedeles kupa*, oldalán két remek domborműben Sába királynője és Salamon ítélete. Feltűnő szép példány egy zománczczal gazdagon díszített nagy *urvacsora-kehely* is, XVII. századi (400 frt) s egy metszett hegyi kristályból való *ivóserleg*, zománczozott aranyfoglatban (1000 frt).

A *Bruckenthal-múzeumban* a kelyheken, serlegeken kívül főkép szép, 200—300 éves *mellboglárokat*, női öveket, női nyakéket (Barcsayné sz. Bruckenthal Sofia adománya) s régi szász boglárokat válogattunk ki.

Szebenben *Lüdecke* ékszerész a kiállításra átengedett egy XVII. századi remek *mellboglárt* (morsus, Häftel), a mely teljesen zománczozva van s magas virágokkal, lombokkal díszítve s drágakövekkel kirakva. Unicum a maga nemében, nagy feltűnést fog csinálni, értéke 1400 frt. *Schwabe* ékszerésznél egy remek rózsazománczú női öv van, melyet 1000 frtra becsült.

N.-Szeben vidékén leghíresebb és leggazdagabb kincse van *Nagy-Disznód* (Heltau) templomának, melyet, a hagyomány szerint, viharos időkben a templomba befalazva őriztek s rendesen csak a két gondnok (Kirchenvater) tudta a kincsnek hollétét. A legértékesebb darab köztük egy igen nagy aranyozott ezüst XV. sz. *ereklyetartó feszület*, gyöngy és zománcz ékítéssel, Krisztus keresztrefeszítése, két oldalt s fent angyal alakok

dombormíveivel, oldalában állítólag a Krisztus keresztfájából való darabokkal és a megváltó ruhájából való szövetdarabbal. (Értéke 25,000 frtra van becsülve.) A másik rendkívül értékes darab egy XV. sz. *monstrantia*, fent aranyba foglalt hegyi kristály kehelylyel. (Értékét 15,000 frtra becsülték.) A kelyhek sorozata a XIV. századon kezdődik s minden évszázadból van 1—2 darab, köztük Hann Sebestyéntől egy *ciborium* s egy fedeles *kupa*.

Szeben vidékén még *Nagy-Selyken* van egy igen régi (XIV. sz.) s ritkaformájú kehely, majuskulás felíratokkal.

Szebenből útbá ejtve *Fogarast*, az ottani ref. egyháznál egy kelyhen és két fedeles kupán kívül értékes műkincse az egyháznak az istenes Bethlen Kata grófnő maga hímezte szószerék-terítője, sárga selyem alapon selyemvirágokkal, férje gr. Teleki József és a saját címerével.

Brassóban a városházán lévő gyűjteményben legérdekesebb a régi főbírói 3 szögletű *díszpallós*, 1549-ből (1000 frtra becsültük), a szintén XVI. sz. *hóhérpallós* és egy keleti ornamentikával díszített XVII. sz. *börköpeny*.

Az egyház (az u. n. *fekete-templom*) birtokában a legrégebb egy góthikus *kehely* a XV. századból, rendkívül gazdag lombdíszítéssel, szentek alakjaival, angyalokkal (600 frt); az utána következő 1504-ből van datálva, a harmadik is XVI. századi; vannak szép fedeles kupák a XVII. századból, gazdag vertmívű díszítéssel. Nagybecsűek a régi fehervászon *oltárterítők*, arany és ezüst hímzésű virágokkal s egy *oltárterítő*, piros bársony alapon vastag arany skofiummal (keleti munka), végül két *pluviale*, genuai vörös és zöld bársonyból, a XV. századból.

A *Barczuságban* végig járván a nevezetesebb helyeket, a legérdekesebb műkincset *Szent-Péteren* találtuk, egy kora-góth-stylű *kehelyben*, melynek nyélgombján csúcsíves tornyos baldachinok alatt szentek alakjai állottak. Kevésbé szép, de még régibb testvérpéldánya: a *Csernáfalu* magyar luth. egyház *kelyhe*, filigrán díszítéssel. *Prázsmáron* is van egy igen szép, gazdag lombdíszítésű gothikus *kehely* 1529-ből.

Segesvár vidékén más irányban volt gazdag eredménye a kutató körútnak. Segesvárt, a mely asztalos munkával ma is messze vidéket lát el (a tulipános festett bútorok Szeben vidékén is Segesvárról valók) a XV.—XVI. században magas fokon állott a fafaragó művészet s ebben az időben ott és a vidéken számtalan művészi faragványú ajtó, templomi karszék, oltárdísz, láda stb. készült. A Nagy-Küküllő, Kis-Küküllő s ezek mellékvölgyeiben fekvő városok és falvak templomaiban sok helyütt láthatunk igazi művészettel faragott, díszített templomi karszégeket (így Segesvárt, Szent-Ágotán, Berethalmon, Almakeréken, Gógánváralján, Bogácsen, Ádámoson stb.), melyek mind segesvári mesterek művei. A bogácsin megvan a mester neve is: „*Johannes Reichmud* mensator Segesvariensis“. 1633. évszámmal. Ez alighanem

tanítványa volt a híres *Stoss Veit* nürnbergi német szobrásznak és kitűnő fafaragónak, a ki Krakkóban és Felső-Magyarországon is sokáig működött s a kinek (mint mondják) fia s tanítványai Segesvárt dolgoztak. Elég az hozzá, hogy Segesvárt és vidékén vannak máig is Erdélyben a legszebb művészi faragványok a templomokban.

A *segessvári városi múzeumban*, a régi főkapu felett álló bástya-toronyban nem rég berendezett u. n. „*Alt-Schässburg*“-ban van egy ilyen *ajtó* 1503-ból, renaissance lombdíz között évszámmal; ugyanott van egy *asztal* a XVI. század elejéről, oldalán kivésett lombfűzérrel s egy másik *asztal* (legújabbán szerzett s restaurálás alatt) berakott mívű (intarsia) ékítményekkel. Ott van mint magán depositum Sachsenheim tanárnak egy gazdagon faragott, renaissance oszlopokkal, szegélyekkel díszített *ládája* 1685 évszámmal; páratlan műremek a maga nemében. A *hegyi templomban* az igen szép, berakott díszítésű karszékek 1523-ból valók. De a legszebb fafaragással *dr. Bacon József* városi orvosnak (a városi múzeum megalkotójának) magán lakásán találkoztunk, a kinek egy műfaragású *asztalán*, intarsia ékítésű *faliszekrényén* kívül egy gyönyörű faragott *ajtaja* van, egyik oldalán gothikus dombormívű faragással, a másikon renaissance stílusú remek ékítményekkel és eredeti kerek zárókészülékkel.

A fafaragászat remekei azok a *czímeres paizsok* is, melyek a felső templom goth ívezeteinek közepén állottak s onnan kerültek a múzeumba, egyik a Hunyadi-, másik a Báthory-, harmadik a Segesvár városi czímert ábrázolják.

A fafaragászat egyik kiváló műremekére akadtunk a berethalmi templom *szekrestye-ajtájában*, melynek gyönyörű berakott mívű (intarsia) ékítményei felett egy czímerben a templomot építtető János plébános czímere van kirakva (kehely alak s mellette IO betűk) s felette 1515. évszám. Ennek a zárókészüléke is valódi mestermű, kerek zárral s mind a négy oldalán kinyúló, összesen 24 toló-zárral. (Megigérték a kiállításra a segessváriakkal együtt).

Berethalmon még egy rózsazománczú női övet s ugyanott és *Szent-Ágotán* igen szép boglárokat találtunk.

Medgyesen a templomi kincsek között gyönyörű és igen értékes kelyhek vannak.

Nagy-Ekemezőn egy régi kelyhen kívül egy múlt századi zománcos serleg a legfőbb kincs.

Beszterczen is a templomi serlegek és a faragott karszékek s ajtók a legnagyobb értékű műkincsek. (A brassai templom gothikus díszítésű ajtaján is MCCCLXXVII. évszám olvasható.)

Ha ezeken kívül még megemlítjük a szász templomok 2–300 éves szőnyegeit, melyekből a brassai templomban közel száz darabból álló collectio talán Európa legnagyobb enemű gyűjteménye, úgy rövid összefoglalásban rámutattunk ama műkincsekre, melyekben a szász

templomok olyan gazdagok s melyeknek a párisi kiállításra átengedésevel Erdély régi culturája a magyar műtárgyak kiegészítéséül igen fényesen lesz documentálva a világ előtt. Sz. L.

Brandenburgi Katalin dísz-szoknyája.

Az Erdélyi Kárpát-Egylet néprajzi múzeuma nagybecsű és igen értékes szerzeményhez jutott újabban, megszerezvén Bethlen Gábor második feleségének, Brandenburgi Katalin fejedelemasszonynak (1626—1629, meghalt 1649.), egy remekművű, igazán fejedelmi művészettel kivarrott, ezüst-skofiummal és színes selyem virágokkal nagyon gazdagon hímezett dísz-szoknyáját.

A remek köntös jellege és leszármazása alig hagy fenn kétséget arra nézve, hogy csakugyan a hírneves fejedelemasszony drágaságai közé tartozott egykor a pompás ruhadarab. Az iktári Bethlenek családjában szállt alá nemzedékről-nemzedékre s az immár kihalt iktári Bethlen fejedelmi család utolsó sarjadéka (iktári Bethlen Domokos gróf) hagyta a bethleni gróf Bethlen család ama tagjára, a kitől azt az E. K. E. megszerezte.

Brandenburgi Katalin Erdélyből kimenetele, majd Munkácsról is eltávozása után éveken át (1631—36.) levelezést, követváltást és diplomatiai alkudozást folytat Erdélyben maradt drágaságai kiadatása végett. Ezekben egyebek közt a díszruhák, menték, szoknyák stb. hosszú sorozata van előszámlálva.

A követelt szoknyák között egyik másik rövid megjelölése egészen reá illik a most megszerzett szoknyára.¹

Van egy példánya Brandenburgi Katalin szoknyáinak a budapesti Iparművészeti Múzeumban is (a mely annak legbecsesebb ruhadarabja),² a mienk annál is szebb és gazdagabb.

A szoknya anyaga tiszta arannyal kevert nehéz, vastag babos selyem, melynek színe most az emberi test színéhez hasonló, de nincs kizárva, hogy eredetileg világos barackvirág színű volt. Ezen az alapon van alkalmazva a rendkívül gazdag, valóban fejedelmi hímzés, melynek úgy anyaga: a nagymennyiségű ezüst és nemes színárnyalatokban váltakozó selyem; valamint a feldolgozás remek technikája, a reá fordított roppant munka és az egésznek szerfelett diskrét és az alkalmazott sokféle szín daczára harmonikus összhatása egyaránt bámulatra méltó. A hímzésnek nem az a czélja, a mi az újabbkori legtöbb színes selyemhímzésnek, hogy a természet és az árnyalatok hű visszaadásával plasz-

¹ Brandenburgi Katalin 1635-ben a többek közt egy *testszinű vert-arany* szoknyát követel, ezüst és selyem virágokkal, melyre nézve Rákóczi György kijelenti, hogy nem tud róla, nincs meg a ruhák közt. Ez lehetett az itt Erdélyben maradt s kezűnköz jutott szép szoknya. (Ld. Br. Radvánszky Béla: Bethlen Gábor fejedelem udvartartása cz. m.)

² Leírása a „Magyar Műkincsek“ I. kötete 89. l. dr. Radics Jenőtől.

tikus hatást érjen el, mintha a virágok és csokrok a ruházaton élnének, hanem, a mely irányzat helyes voltára leginkább a japán csodálatosan fejlett himző művészet útmutatása alapján csak legújabban jöttek reá, a térnek fantastikus alakzatokkal, kellemes színárnyalatokkal leleményes tagolása és harmonikus felhasználása.

A szoknya részei nem egyenként hímeztettek ki és azután varratlak össze szoknyává, hanem a selyemből először elkészült a szoknya és azután hímeztettek reá a virágmotívumok, a mit az bizonyít, hogy az összevarrásokon akadálytalanul keresztülnyulnak a virágok. Hogy azonban eredetileg mekkora lehetett a szoknya, azt ma már az ismétlődő virágesoportok méreteiből csak számítással lehetne megállapítani, miután az utódok, hogy fejedelmi pompában s mégis a valószínűleg később felmerült divat kivánalmai szerint jelenjenek meg, kegyetlen kézzel keresztül szabdálták a pompás hímzéseket és mindkét oldalon kiszelve belőle, az alját szűkebbre vették.

A szoknyára hímezt fantasztikus, kisebb és nagyobb virágok és zöld levelek az arannyal gazdagon áttört alapon akként vannak keresztül varrva, hogy csak a külső felületen dolgozzák ki a díszítő motívumok.

A díszítés legalól egy széles ezüst paszománttal kezdődik, e felett kisebb zöld és ezüst kihímeztet halmok vannak kereken. A halmokból fűszálak és apróbb piros eper- és kék nefelejts virágok emelkednek ki. Ezek ábrázolják mintegy a mezőt, melyből hatalmas ezüst indákkal nagy arányú fantasztikus virágesoportok kelnek ki s mintegy 70 centiméter magasra nyulnak fel. A virágok között hullámosan egy $3\frac{1}{2}$ centiméter széles, ezüst fonálból hímeztet szalag fut körül, melyet hét helyen ugyancsak ezen ezüst anyagból hímeztet négyes csokor szakít meg.

A színes csoportozatok alulról túfestésű piros és zöld körtvékkel kezdődnek. Majd zöld és ezüst levelek között rózsaszín, sárga és piros színezéssel az úgynevezett gránátalmák következnek, tetejükön piros és ezüstös csillagalakú csészéikkel. Az almákból igen szépen árnyalt kék virágok emelkednek ki, melyeknek folytatását rózsaforma sötétpiros ezüstös virágok alkotják s ezekből ismét színes bogyók nőnek ki. A csoport másik ágát nemes színárnyalatokkal halvány rózsaszín és lilás liliomszerű virágok alkotják. Közül erőteljes, nagy mákforma piros virágok jönnek elő apróbb csillagvirágokkal környezve.

Ezen egy egész alkotó és, mint mondók, mintegy hetven centiméter szélességben a szoknya alját teljesen betöltő ékítmény felett az üresen maradt tért elszórt igen szép virágesokrok díszítik.

Igen figyelemre méltó az egész hímzés kiváló technikája, de különösen a különböző fajta ezüstfonalak, a síma, lapos, reczés és sodrott szálak hatásra számító elhelyezése, mi által az egyszínű ezüst többféle árnyalatot nyer ragyogásában. Különféle alátételekkel geometrikus hullám-alakzatok, más helyen az egy síkban elhelyezett ezüstműből kisebb virág-levelek és bogyók domborodnak ki.

Ez a remek ruhadarab egyike lesz mindig múzeumaink legszebb e nemű példányainak s örvendenünk kell, hogy nyilvános gyűjteménybe kerülvén, megmentetett az elkallódástól vagy esetleg a külföldre kerüléstől.

B. K.

A hunyadmegyei tört. és régészeti társulat okt. hó 8-án tartotta meg a nyári szünet utáni első igazgató-választmányi és fölolvásó ülését.

Gr. *Kuun* Géza elnöki megnyitójában üdvözlí *Torma* Zsófia tiszteletbeli tagot, kit a kolozsvári m. kir. Ferencz-József tudomány-egyetem bölcseleti kara f. évi május hó 24-én tartott gyűlésében egyhangulag tiszteletbeli doktorául választott, a régészeti irodalom terén magyar és német nyelven kifejtett kiváló munkásságáért. Aztán részvétellel jelenti be galaczi id. *Buda* Imre vál. tagnak folyó évi szept. 23-án 72 éves korában történt halálát, kiemelvén, hogy az elhunyt megyei t. főjegyző, tollal is szolgálta a megye közügyét, számos közgazdasági és politikai cikket írván a hatvanas és hetvenes években a kolozsvári lapokba, majd szabadságharcsi visszaemlékezéseiről a „Hunyad“-ba; sőt társulatukban is tartott 1881. nov. 2-án egy kis fölolvásást a déli harangozás eredetéről, melyet III. Calixtus pápa Hunyadi János 1456. jul. 24-én kivívott nándorfehérvári fényes diadalának örök emlékezetre rendelt el. (Kiadva a II. Évkönyv 56—57. lapján.)

Aztán *Schuber* Mátyás vál. tag olvasta föl *Kanyaró* Ferencz kolozsvári unitárius főgimnáziumi tanár dolgozatát, gr. Gyulai Ferencz 1783-ban Nagy-Szebenben megjelent imakönyvéről, melyet a jeles generális a könyv címlapja szerint: „koros állapotjában elgyengült szemeknek kímillésére, csupán maga szükségére“ írt és adott ki, a miért az olyan ritkává vált, hogy még az utódjai által alapított maros-németii könyvtárban sem volt meg. *Kanyaró* a kolozsvári ó-szerről szerezte meg az említett könyvtárnak fölajánlott példányt.

Titkár bemutatta és ismertette a sajtó alatt levő társulati Évkönyv kész íveiből azt az 1529—1786. közti oklevéli anyagot, melyet néhai *Kún* Róbert a megye történetéhez 1894-ben gyűjtött az Országos levéltárban.

Téglás Gábor múzeum-igazgató újabb adományokat jelentett be.

Dr. *Sólyom-Fekete* Ferencz felsorolta a Zudor Dénes, Szereday Aladár, Buda Zsombor, dr. Farkas Béla, valamint az Ivuly, Kendefi és Gorgócs családok levéltáraiban folytatott kutatásait.

A társulat idei, *huszadik*, évi rendes közgyűlését f. é. november hó 5-én, vasárnap d. e. 10 órakor tartja meg a vármegyeház dísztermében, melynek főbb tárgyai lesznek: elnöki megnyitó dr. gróf *Kuun* Gézától s fölolvásás Hunyadmegye népeiről (etnologiai párhuzamok) *Majland* Oszkártól.

Az indítványok során *Téglás* Gábor múzeum-igazgató előadta, hogy a társulat gazdag „museum lapidarium“-ának a közönség számára

hozzáférhetőbb új elhelyezése czéljából megnyerték a díszes vármegyeház mozaikos lépcsőházát s az attól jobbra-balra eső két hosszú folyosót.

A Mátyás-ház restaurálása megkezdődött és serényen folyik. A falbontás alkalmával faragott kőoszlopok és félkörű ívezetek jöttek napfényre az egyik terem oldalfalán, melyek később befalaztattak s gótikus ívezetű ajtókkal voltak áttörve, a melyeket később szintén befalaztak. — Ezek az ajtók a későbbi befalazástól most megszabadulnak. Az is nyilvánvalóvá lett a falbontások következtében, hogy eredetileg a Mátyás-ház sokkal keskenyebb volt s hogy kétszeres hozzáépítés által szélesbedett ki a XVI. században. Egy eredeti kő-ajtófél tetején az 1578. évszám olvasható; s a legutóbbi toldalékrész kőoszlopos ablakpárkányai is a XVI. sz. stylusát mutatják, a melynek eredeti jellege a restaurálásnál visszaállítatott. A ház színes eszeréppel lesz fedve, hogy ezáltal is emeltessék a kegyeletes emlékü ház külső díszé.

Erdélyi Múzeum-Egylet.

I. Szakosztályi ülés.

Az E. M. E. böles., nyelv- és történeti szakosztálya okt. hó 1-jén felolvasó ülést tartott *dr Szamosi* János elnöklete alatt a városháza dísztermében, igen szép számú közönség előtt.

1-ső felolvasó *dr Nagy* Mór volt, a ki Homerosz Ilyásza 4-ik énekét olvasta fel saját műfordításában.

2. *Dr. Posta* Béla mutatta be az E. M. E. újabb ötvösmű szerezmenyeit, a maros-vásárhelyi régi czéhpoharakat és egyéb régi ezüst poharakat, szakszerű értekezés kísérlétében.

3. *Dr. Szádeczky* Lajos mutatta be Bethlen Gáborné Brandenburgi Kata fejedelemasszony vont aranynyal átszőtt testszínű habos selyem szoknyáját, melyet gazdag ezüst skofium és színes selyem himzésű virágok ékesítenek. A páratlan szép díszmunka vétel útján került az Erdélyi Kárpát-Egylet néprajzi múzeumába. Az előkelő, díszes közönség elragadtatással szemlélte a remek ruhadarabot, a mely bármely múzeumnak elsőrangú büszkesége lenne. Bővebb leírását a „Különfélék“ között adjuk.

II. Igazgató-választmányi ülés.

Az Erdélyi Múzeum-Egylet igazgató-választmánya f. hó 4-ikén megtartotta havi ülését, melynek egész idejét *dr. Posta* Béla, a régészettan új egyetemi tanárának az egylet régiségtárának átvételéről, a talált hiányokról, a régiségtár érdekében teendő intézkedésekről készített rendkívül terjedelmes, mélyreható jelentése vette igénybe. Az igazgató-választmány köszönetet szavazván az alapos szakmunkáért, két bizottság kiküldésére érezte indíttatva magát a jelentés által. Az egyik a tapasztalt hiányok és azokon való segítés ügyében a tisztviselőkből, a másik a teendő intézkedések ügyében javaslatok tételére a tárak őreiből küldetett ki.